

# РЕШЕНИЕ

№ 19435

гр. София, 06.06.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 09.05.2025 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Пламен Горелски

**ЧЛЕНОВЕ:** Маргарита Йорданова  
Димитър Петров

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **3103** по описа за **2025** година докладвано от съдия Димитър Петров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр.чл.63в ЗАНН.

Образувано по касационна жалба подадена от Председателя на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, чрез юрк. А., срещу решение от 11.02.2025г. по АНД № 20241110211280/2024г. на СРС, 134 състав, с което е отменено издадено от касатора Наказателно постановление № КПК-НП-231/10.07.2024г.

Касаторът поддържа, че решението е неправилно. Поддържа, че при издаване на НП не е допуснато посоченото от СРС нарушение на материалния закон, тъй като санкционираното лице Д. И. П., в качеството си на управител на Център за социална рехабилитация и интеграция, попада в приложното поле на чл.6, ал.1, т.50 от Закон за противодействие на корупцията (ЗПК), тъй като Центърът ползва държавен бюджет, разполага със собствен персонал и материална база. Поддържа и, че по отношение на санкционираното лице е неприложимо изключението по § 4 от ПЗР на ЗПК, тъй като задължението за нея да подава встъпителна декларация е възникнало от датата на влизане в сила на настоящия закон. Прави искане обжалваното решение на СРС да бъде отменено и вместо него да бъде постановено ново, с което да бъде потвърдено издаденото НП.

Касационната страна Д. И. П. - оспорва жалбата.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище, че касационната жалба е основателна.

Административен съд – София-град, V касационен състав, след анализ и оценка на събраните във

въззивното производство доказателства във връзка с доводите на страните, намира за установено следното:

Касационната жалба като подадена в срока по 211, ал. 1 от АПК и от надлежна страна е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Производството пред СРС е образувано по редовна и допустима жалба на Д. И. П. срещу НП № КПК-НП-231/10.07.2024г., издадено от председател на КПК, с което на основание чл.115, ал.1 ЗПК, на жалбоподателката като лице заемащо публична длъжност, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лева, за извършено нарушение на чл.52, ал.1, т.1, вр. чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК. Посочената за нарушена норма гласи, че лицата заемащи публични длъжности, подават декларация за имущество и интереси, в едномесечен срок от заемането на публичната длъжност. НП е издадено за това, че Д. П., на длъжност управител, с месторабота: „Център за социална рехабилитация и интеграция“, [населено място] (задължено лице по чл.6, ал.1, т.50 от ЗПК), не е подала в законоустановения срок (от 06.10.2023г. – датата на влизане в сила на ЗПК, до 06.11.2023г.) декларацията по чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК.

Не е спорно по делото, а и от приетите писмени доказателства се установява, че считано от 07.01.2020г., жалбоподателката Д. П. е назначена на длъжност- управител на „Център за социална рехабилитация и интеграция“, [населено място].

Приложено е към административната преписка писмо изх.№ КПК-ПР-146/24.10.2023г. на председателя на КПК, с което уведомява и кмета на [община], че във връзка с влизане в сила на новия Закон за противодействие на корупцията, е разширен обхватът на лицата заемащи публични длъжности по чл.6, ал.1 ЗПК, които са задължени да подават пред КПК декларации за имущество и интереси. В тази връзка са изискани списъци с лицата по чл.6, ал.1, т.50 и т.51, като е указано, че лицата, за които възниква задължение за деклариране по новия закон, следва да подадат встъпителна декларация в срок от 06.10.2023г. до 06.11.2023г. С писмо от 25.10.2023г., кметът на [община] е уведомил общинските предприятия и структури за дадените от КПК указания.

С писмо от 17.01.2024г., кметът на [община] е изпратил на председателя на КПК поискания списък с лица попадащи в приложното поле на чл.6, ла.1, т.50 от КПК, като е поискал за разяснения дали други 8 лица, заемащи ръководни длъжности в кризисни центрове и центрове за предоставяне на социална услуга (в това число и жалбоподателката Д. П.), също следва да подадат такива декларации. В отговор, е изпратен АУАН от 12.02.2024г., издаден срещу Д. П., която е подала писмено възражение от 29.02.2024г. Последното е прието за неоснователно и е издадено оспореното в настоящото производство НП.

Междувременно преди издаване на АУАН, Д. П. е подала пред КПК декларация за имущество и интереси на 08.02.2024г.

В хода на съдебното производство пред СРС е приет като писмено доказателство, утвърден от директора на КСУДВ, Правилник за устройството и дейността на Център за социална рехабилитация и интеграция – [населено място]. Съгласно чл.5 от същия, бюджетът и числеността на персонала на Центъра, се одобряват от Общински съвет Я., по предложение на кмета на общината.

Въз основа на така установената фактическа обстановка СРС е приел, че обжалваното НП, не отговаря на изискванията за форма и мотивираност, тъй като не са посочени конкретни обстоятелства послужили като основание за издаването му. Не са изследвани всички относими обстоятелства, а и НП противоречи на материалния закон, тъй като за Д. П. не е възникнало задължение за подаване на встъпителна декларация, за посочения в НП период - от 06.10.2023г. до 06.11.2023г.

Настоящата инстанция споделя изводите на СРС, че при издаване на НП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила свързани с изискванията за форма на акта и за изясняване на всички обстоятелства, преди ангажиране административнонаказателната отговорност на санкционираното лице.

Още с писменото възражение срещу АУАН, Д. П. е възразила, че не попада сред лицата по чл.6, ал.1, т.50 от ЗПК, които са задължени да подават декларациите по чл.49 ЗПК, тъй като на Център за социална рехабилитация и интеграция, не е сред лицата – организации, посочени в нормата. Същата гласи, че лица, заемащи публични длъжности по смисъла на закона, са членовете на управителните органи на икономически обособените лица и структурни единици по чл. 13, ал. 4 от Закона за публичните финанси, както и управителите и членовете на органите на управление или контрол на общински или държавни предприятия и ръководителите на техните териториални подразделения, както и на други юридически лица, които са бюджетни организации по смисъла на § 1, т. 5 от допълнителните разпоредби на Закона за публичните финанси. В тази връзка е правилна констатацията на СРС, че с оглед изричното писмено възражение, наказващият орган е следвало да посочи в НП, въз основа на кои конкретно обстоятелства приема, че Д. П. заема публична длъжност по смисъла на чл.6, ал.1, т.50 ЗПК. Задължение на АНО е да посочи в НП всички обстоятелства от значение за наказателната отговорност, в случая в коя категория попада Центъра за социална рехабилитация – дали се твърди, че е сред икономически обособените лица и структурни единици по чл. 13, ал. 4 от Закона за публичните финанси, или се касае за общинско или държавно предприятие, или е друго юридическо лице, което е бюджетна организация по смисъла на § 1, т. 5 от допълнителните разпоредби на Закона за публичните финанси. В обжалваното НП освен, че не се сочи към коя група от изброените субекти попада Центърът за социална рехабилитация, не са представени и никакви доказателства за тези обстоятелства. Очевидно е, че не се касае за самостоятелно юридическо лице, респ. не попада в категорията на държавни или общински предприятия. Икономически обособените лица и структурни единици по чл. 13, ал. 4 от Закона за публичните финанси, са тези включени в консолидираната фискална програма. К. фискална програма съдържа разходите на публичната власт за едногодишен период. Наред с републиканския бюджет, в консолидираната фискална програма влизат още бюджетът на съдебната власт, бюджетите на общините, бюджетът на социалното осигуряване, НЗОК, висшите учебни заведения, БАН, БНР, БНТ, както и приходите и разходите на извънбюджетните сметки и фондове, създадени към министерства и ведомства (вкл. европейските средства). В тази връзка, в НП не се твърди и по делото няма нито едно доказателство, че Центърът за социална рехабилитация ползва средства от държавния бюджет или европейско финансиране, както се сочи в становището на пълномощника на АНО. В тежест на наказващия орган е да събере доказателства и да изясни всички относими за случая обстоятелства преди да издаде НП, по аргумент от разпоредбите на чл.52, ал.4 ЗАНН и 53, ал.1 ЗАНН. В конкретния случай, АНО не е изпълнил това задължение, с което е допуснал съществено процесуално нарушение, тъй като не са установени съществени за отговорността на санкционираното лице обстоятелства.

На следващо място жалбоподателката изрично възразява, че по силата на чл.52, ал.1, т.1 ЗПК за нея е възникнало задължение да подаде встъпителна декларация за имущества и интереси в срок от 06.10.2023г. до 06.11.2023г., тъй като твърди, че тя е зела длъжността управител на Център за социална рехабилитация и интеграция считано от 07.01.2020г. и е подавала декларации пред своя работодател. При тези възражения и с оглед разпоредбата на чл.52, ал.4 ЗАНН, наказващият орган е бил длъжен да събере доказателства дали жалбоподателката вече е подавала встъпителна декларация за имущество и интереси, с оглед приложението на §4 от ПЗР на ЗПК, който гласи, че задължените лица, подали встъпителни декларации по реда на отменените

разпоредби на Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, не подават нови встъпителни декларации след влизането в сила на този закон. Те подават декларации при условията и по реда на този закон в сроковете по чл. 52. Доказателства за обстоятелството дали е подавана вече встъпителна декларация не са събирани, което е съществено процесуално нарушение, допуснато от наказващия орган.

Допуснатите нарушения във формата на издаденото НП, както и при събирането на всички доказателства и изясняването на всички обстоятелства по случая, са съществени, тъй като са засегнали правото на защита на санкционираното лице, което на практика е лишено от възможността ясно да разбере въз основа на кои конкретни обстоятелства се ангажира нейната отговорност, съответно как да организира своята защита. Съществените процесуални нарушения обосновават извод за незаконосъобразност на наказателното постановление, до каквото заключение е достигнал и СРС, поради което обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, право на разноски за касационното производство има касационната страна, но такива не следва да се присъждат, тъй като не се претендират.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, пети касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 11.02.2025г., постановено по АНД № 20241110211280/2024г. на СРС, 134 състав

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.